

H. C. Andersen – Eventyr 085: Børnesnak. (1859) Originalversion. Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan, beklageligvis, opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.	H. C. Andersen – Eventyr 085: Børnesnak (1859) Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) © blå tekst = ord ændret i forhold til originalen. (Justering ifølge 1948-sprogreformen er ikke farvemarkeret) Bemærk: der er indsat blanklinjer undervejs, markeret med tegnet - for at linjerne i de to kolonner kan matche. Linje-forskubbelser kan beklageligvis opstå alligevel (pga. såkaldt konverterings-divergens); læsning ´på tværs´ bør dog være muligt.
Inde hos Grossererens var stort Børneselskab, rige Folks Børn og fornemme Folks Børn; Grosserereren stod sig godt, var en Mand med Lærdom; han havde engang taget Studenter-Examen, det blev han holdt til af sin skikkelige Fader, der fra først af kun var Studepranger, men ærlig og driftig! det havde givet Penge, dem Grosserereren siden fik til at voxer; Forstand havde han og Hjerte med, men om det blev der mindre talt end om hans mange Penge. - Der gik ud og ind hos ham fornemme Folk, baade dem af Blod, som de kalde det, og dem af Aand, som de kalde det, dem af begge Dele og dem af ingen af Delene. Der var nu Børneselskab, Børnetale, og Børn tale reent ud af Posen. Der var en yndig lille Pige, men saa gruelig stolt, det havde Tjenestefolkene kysset i hende, ikke Forældrene, dertil vare de alt for fornuftige; hendes Fader var Kammerjunker og det er forfærdeligt Meget, vidste hun. - "Jeg er et Kammerbarn!" sagde hun. Hun kunde nu ogsaa have været et Kjælderbarn, ligemeget kan man selv gjøre for det; og saa fortalte hun de andre Børn, at hun var "født!" og sagde, at naar man ikke var født saa kunde man ikke blive til; det hjalp ikke at læse, at være nok saa flittig, naar man ikke var født, saa kunde man ikke blive til.	Inde hos <i>Grossererens</i> var der stort børneselskab, med rige folks børn og fornemme folks børn; grosserereren klarede sig godt, var en mand med lærdom; han havde engang taget studenter-eksamen, det blev han holdt til af sin skikkelige far, der fra først af kun var studepranger, men ærlig og driftig! Og det arbejde havde givet penge, dem grosserereren siden fik til at vokse. Forstand havde han og hjerte med, men om dét blev der mindre talt end om hans mange penge. Hos ham gik der mange fornemme folk ud og ind, både dem af fornemt blod, som de kalder det, og dem af fornem ånd, som de kalder det, samt dem af begge dele og dem af ingen af delene. Der var nu børneselskab, med børnetale, og børn taler rent ud af posen. Der var en yndig lille pige, men så gruelig stolt, og det havde tjenestefolkene kysset ind i hende, ikke forældrene, dertil var de alt for fornuftige. Hendes far var kammerjunker og det er forfærdeligt fornemt, vidste hun. "Jeg er et kammer-barn!" sagde hun. Hun kunne nu også have været et fattigt kælder-barn, ligemeget kan man selv gøre for det. Og så fortalte hun de andre børn, at hun var "født adelig!" og sagde, at når man ikke var "født ordentligt" så kunne man ikke "blive til noget"; det hjalp ikke at læse, at være nok så flittig, når man ikke var rigtig født, så kunne man ikke

- "Og dem, hvis Navn ender paa -sen," sagde hun, "dem kan der nu aldrig i Verden blive Noget af! man skal sætte sine Arme i Siden og holde dem langt borte fra sig, disse "-sen! -sen!" Og saa satte hun sine smaa, nydelige Arme i Siden med Albuen spids, for at vise hvorledes man skulde bære sig ad; og de smaa Arme vare saa nydelige. Sød var hun. Men Grossererens lille Datter blev saa vred; hendes Fader hedte Madsen og det Navn vidste hun ender paa "-sen!" og saa sagde hun ligesaa stolt hun kunde: "Men min Fader kan købe for hundrede Rigsdaler Brystsukker og kaste i Grams! kan din Fader det?" "Ja, men min Fader," sagde en Skribents lille Datter, "kan sætte baade din Fader og din Fader og alle "Fadere" i Avisen! Alle Mennesker ere bange for ham, siger Moder, for det er min Fader, der regjerer i Avisen!" Og den lille Pige knejsede derved, ligesom om hun kunde være en virkelig Prindsesse, der skal kneise. Men udenfor den halvaabne Dør stod og kigede ind af Sprækken en fattig Dreng. Den Lille kunde ikke engang komme med ind i Stuen, saa ringe var han; Spiddet havde han dreiet for Kokkepigen og nu faaet Lov at see bag Døren ind til de stadselige Børn, som fornøjede sig, og det var grumme Meget for ham. "Hvem der dog var Een af dem!" tænkte han, og saa hørte han hvad der blev sagt, det var rigtig nok til at blive meget mismodig over. Ikke en Skilling havde Forældrene hjemme at lægge paa Kistebunden, og ikke havde de Raad til at holde en Avis, end sige at skrive den, og saa kom nu det allerværste til, hans Faders Navn, og altsaa ogsaa hans Navn, endte aldeles paa "sen!" ham kunde der da aldrig i Verden blive Noget af. Det var saa sørgeligt! dog født var han, syntes han, rigtig født, det var ikke muligt Andet. See, det var den Aften. - Nu gik der hen mange Aar og i dem blive Børn til voxne Mennesker. Der stod i Byen et prægtigt Huus, det var fuldt af Herligheder, alle Folk vilde see det, selv Folk	blive til noget. "Og dem, hvis navn ender på -sen," sagde hun, "dem kan der nu aldrig i verden blive noget ud af! Man skal overfor sådanne folk sætte sine arme i siden og holde dem langt borte fra sig, disse "-sen! -sen!" Og så satte hun sine små, nydelige arme i siden, med albuen spids, for at vise hvordan man skulle bære sig ad; og de små arme var så nydelige. Sød var hun. Men grossererens lille datter blev så vred; hendes far hed Madsen og det navn vidste hun ender på "-sen!" og så sagde hun ligeså stolt hun kunne: "Men min far kan købe for tusinder af kroner bolcher og kaste dem i grams! Kan din far måske det?" "Ja, men min far," sagde en skribents lille datter, "kan sætte både din far og din far og alle fædre i avisen! Alle mennesker er bange for ham, siger min mor, for det er min far der regerer i avisen!" - Og den lille pige knejsede derved, som om hun kunne være en virkelig prinsesse, der jo skal kunne knejse. Men udenfor den halvåbne dør stod en fattig dreng og kiggede ind af sprækken. Den lille kunne ikke engang komme med ind i stuen, så fattig og ringe var han. Han havde drejet spiddet for kokkepigen i køkkenet og nu havde han fået lov at se, bag døren, ind til de pyntede børn, som fornøjede sig, og det var en stor ting for ham. "Hvem der dog var en af dem!" tænkte han, og så hørte han hvad der blev sagt, det var rigtig nok til at blive meget mismodig over. Ikke en skilling havde forældrene hjemme at lægge på kistebunden, og de havde ikke råd til at holde en avis, end sige at skrive den. Og så kom nu det allerværste til: hans fars navn, og altså også hans navn, endte helt klart på "-sen!" Ham kunne der da aldrig i verden blive noget ud af. Det var så sørgeligt! Dog: "født ordentligt" var han, syntes han, rigtig født, andet var jo ikke muligt. - Se, det var den aften. - Nu gik der mange år og i dem bliver børn til voksne mennesker. Der stod i byen et prægtigt hus, det var fuldt af herligheder, alle folk ville se det, selv folk udenfor byen kom ind for at se det.
---	---

udenfor Byen kom ind for at see det, hvem monstro af de Børn, vi have fortalt om, kunde kalde det Huus sit? Ja, det er da let at vide! nei, det er ikke saa let endda. Det Huus var den lille fattige Drengs; ham blev der dog Noget af, skjøndt hans Navn endte paa "sen" - - Thorvaldsen. Og de tre andre Børn? - Blodets, Pengenes og Aands-Hovmodets Børn, ja den Ene har ikke at lade den Anden Noget høre, de ere lige Børn -, der blev af dem alt Godt og Velsignet, der var en god Grund i dem; hvad de dengang havde tænkt og talt var kun – Børnesnak.	Hvem mon af de børn, vi har fortalt om, kunne kalde det hus for sit? Ja, det er da let at vide! Nej, det er ikke så let endda. Det hus var den lille fattige drengs. Ham blev der dog noget ud af, skønt hans navn endte på “-sen” – <i>det var billedhuggeren Bertel Thorvaldsen.</i> - Og de tre andre børn – blodets, pengenes og ånds-hovmodets børn? Ja den ene har ikke noget at lade den anden høre, de er lige børn -, der blev af dem alle noget godt og velsignet, der var en god grund i dem. Og hvad de dengang havde tænkt og talt var kun – børnesnak.
Originalteksten, bragt her til dokumentation mhp. 2019-versionens ændringer, er fra Det Kongelige Biblioteks HCA online-arkiv (efter DSL-udgaven 1963-1967). Der kan være enkelte ´digitale fejl´ i disse ældre online-originaler. Link: http://wayback-01.kb.dk/wayback/20101103141246/http://www2.kb.dk/elib/lit//dan/andersen/eventyr.dsl/index.htm	Sprogjusteret version ved Ivan Hansen (2015/2019) ©